

ת"פ 1948/12/22 - מדינת ישראל נגד מהדי" אבו מחסן

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 1948-12-22 מדינת ישראל נ' אבו מחסן(עציר)

לפני: כבוד השופט גיא אבנון

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות תביעות מרכז - שלוחת נתניה

נגד

הנאשם: מהדי" אבו מחסן

בשם המאשימה: עו"ד קורל טובל

בשם הנאשם: עו"ד פאדי זועבי

מזר דין

1. הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בעבירת פציעה כשהעברייך מזוין, לפי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). המתלונן מוחמד מצארווה, הנאשם ועודאי חלף (להלן: עודאי), עבדו יחד במחסן בקיבוץ משמרת. ביום 24.10.22 התפתח ויכוח בין עודאי והמתלונן, בעקבותיו החלו השניים לדחוף זה את זה, עד שהופרדו על ידי אחרים. על רקע זה, בעוד השניים ממשיכים להתווכח, הגיע למקום הנאשם כשבידו סכין יפנית. הנאשם הניף את הסכין וחתך את המתלונן בפניו בצד השמאלי, חתך בעומק השומן התת עורי באורך 25 ס"מ. המתלונן פונה לבית החולים, שם נתפר החתך והומלץ על חופשת מחלה למשך 10 ימים, נטילת טיפול תרופתי, הוצאת התפרים בחלוף שבוע, הימנעות מכניסה לים או לבריכה למשך חודש ימים, והימנעות מחשיפה לשמש במשך שנה.

הצדדים הציגו הסדר טיעון במסגרתו הצהירו כי המאשימה תעתור לגזור על הנאשם מאסר בפועל בן 20 חודשים, מאסר על-תנאי ופיצוי משמעותי למתלונן, ואילו ההגנה תהא חופשית בטיעוניה. לנוכח גילו של הנאשם הוזמן תסקיר (חובה) מאת שירות המבחן, בעוד הלה נתון במעצר עד לתום ההליכים.

2. תוכן התסקיר יובא בתמצית. הנאשם היה בן כ-19 במועד ביצוע העבירה, ללא הרשעות קודמות, השלים 12 שנות לימוד ובעל תעודת בגרות מלאה. עובר למעצרו התגורר עם משפחתו ועבד בחברה לשיווק ירקות. לדברי הנאשם,

עמוד 1

הוא תפקד היטב במסגרות החינוך, תיאר הישגים גבוהים וניהול קשרים חברתיים מיטיבים, ושלל מעורבות באירועים אלימים או שימוש בסמים ואלכוהול. עוד סיפר כי אלמלא מעצרו, אמור היה להתחיל בלימודי הנדסת בניין במכללת "רופין", לימודים שיידחו עד שחרורו ממאסר.

הנאשם ביטא תסכול סביב ההליך המשפטי, ובפרט מעצרו, כשהתמקד במחירים שמשלם בגין התנהלותו. הוא קיבל אחריות חלקית על מעשיו, תוך צמצום מחומרם. לטענתו, החליט להתערב באירוע על מנת לסייע לעודאי. בצד זאת, הביע בושה, חרטה והבנה לפגיעה שהסב למתלונן, כמו גם נכונות לשלם את המחיר בגין הנזקים שגרם.

קצין המבחן התרשם כי הנאשם נעדר דפוסי עבריינות מושרשים, אך נוטה להתנהל באופן אימפולסיבי במצבי לחץ. להערכתו, הנאשם זקוק למסגרת ברורה, יציבה והרתעתית, והמליץ לגזור עליו מאסר בפועל, במהלכו ישולב, כך תקוותו, בתכניות טיפוליות של שב"ס, בעיקר בתחומי וויסות רגשי וניהול כעסים.

3. בפתח ישיבת הטיעונים לעונש העיד המתלונן אודות תחושותיו בעקבות האירוע והנזק שנגרם לו - גופנית ונפשית. המתלונן סיפר כיצד נאלץ לגדל זקן "כדי להסתיר את הצלקת... הפגיעה היא לכל החיים, אני צריך כל יום בבוקר לקום ולהסתכל במראה ולהיזכר במקרה שיש לי בפנים, וזה לא משהו שאפשר להסתיר. הנאשם תוך כמה זמן ייצא מהכלא וישכח מהענין הזה, אבל אותי זה ילווה כל החיים...". המתלונן ביקש מבית המשפט לחייב את הנאשם בפיצויים שיסייעו לו לטפל בעצמו ולהסיר את הצלקת, וכדבריו: "המאסר שלו לא עוזר לי מהבחינה הזו. אני רוצה פיצוי כמה שיותר כספי כדי לטפל בפגיעה".

4. ב"כ המאשימה עמדה על חומרת העבירה שביצע הנאשם, מידת פגיעתו בערך המוגן של הצורך להגן על בריאותו ושלווה נפשו של המתלונן, היקף הנזק שנגרם למתלונן, ובעיקר הפוטנציאל מסכן החיים של המעשה. להמחשת חומרת הפגיעה הוגשו תיעוד רפואי ותמונות הפגיעה (ע/ת1, ע/ת2). ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע את מתחם העונש בין 18-36 חודשי מאסר בפועל, והפנתה לפסיקה לתמיכה בעתירתה. בגזירת העונש המתאים לנאשם ביקשה לתת בכורה לשיקולי הגמול והרתעת הרבים. הנאשם צעיר נעדר הרשעות קודמות אשר הודה במיוחס לו, אך מנגד לא קיבל אחריות מלאה על מעשיו, ולא זכה בהמלצה חיובית של שירות המבחן. משכך ביקשה לגזור על הנאשם מאסר בפועל למשך 20 חודשים, מאסר על-תנאי ופיצוי כספי משמעותי למתלונן.

5. ב"כ הנאשם ביקש לקבוע את מתחם העונש בין מספר חודשי מאסר לבין 14 חודשי מאסר בפועל. הוא הפנה לכך שהנאשם ביצע את מעשיו במהלך עבודתו, באופן ספונטני וחסר תחכום. הוא ביקש להרחיב את נסיבות ביצוע העבירה מעבר לאמור בכתב האישום, וטען כי "כל העובדים מצוידים בסכינים...", וכי הנאשם "עשה את זה לאחר שראה את חברו מקבל מכות ושומע את הצרחות שלו, ובשל החשש שהם מאוימים בגלל שהם קטנים בגוף ואכן בגיל...". דומה שהערת בית המשפט שהפנה לעובדות המוסכמות בכתב האישום, לא הותירו רושם רב על ב"כ הנאשם: "אני משיב שזה אכן מופיע בחומר החקירה, ומותר לי לטעון, אני לא מרחיב יריעה. זה לא סוד, בגלל זה הוא ביצע את העבירה". ב"כ הנאשם טען כי "הנזק שאירע הוא לא ברף עליון, אחרת היינו גם נמצאים בכתב אישום חמור יותר בבית המשפט המחוזי". בהתאם, ביקש לתת משקל לכך שהמתלונן שוחרר מאשפוז לאחר סיום הפרוצדורה הרפואית, עוד

ביום האירוע. לתמיכה בעתירתו העונשית הגיש אסופה נרחבת של פסקי דין.

ב"כ הנאשם הפנה לגילו הצעיר של הנאשם - בן כ-19 במועד ביצוע העבירה, נתון המצדיק לשיטתו התחשבות מיוחדת בשל קרבתו לגיל הקטינות. הנאשם נעדר הרשעות קודמות, הודה במיוחד לו "בהזדמנות הראשונה", חסך את עדויות המתלונן ועדים נוספים, ואת זמנו של בית המשפט. עד למועד ביצוע העבירה ניהל הנאשם אורח חיים נורמטיבי וחיובי (הוגש מכתב ממנהל בית הספר התיכון בו למד הנאשם - ענ/1), ולאחר מאסרו שקטע את תוכניותיו הוא מתעתד להתחיל בלימודי הנדסת בניין במכללת רופין (לא הוצג מסמך כלשהו בענין זה). ב"כ הנאשם התרשם כי תסקיר המבחן הוא "סופר חיובי". לדעתו (הסותרת את התרשמות שירות המבחן), הנאשם קיבל אחריות מלאה למעשיו ("ולא מבינים את הטענה שהוא צמצם מעט מהאחריות"). כן טען (מבלי שדעתו גובתה בהערכת שירות המבחן), כי קיים סיכון נמוך לכך שהנאשם ישוב ויבצע מעשי עבירה. ב"כ הנאשם העריך (שוב - מבלי שתמך טיעונו בתסקיר), כי גזירת עונש מאסר בפועל ממושך "תהרוס לו (לנאשם) כל תקווה לשיקום אורחות חייו". כשהתבקש להסביר את הבסיס לטענתו, השיב כי עצם השהייה בין כותלי בית הסוהר בקרבת עבריינים תפגע קשות בנאשם - "...אדם סופר נורמטיבי שהסתבר ועשה טעות". סופו של דבר ביקש להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם, בצד מאסר על-תנאי ופיצוי לנפגע העבירה. הוא הציע לפצות את המתלונן בסכום כסף משמעותי של 50,000 ₪, כמרכיב עונשי שיחזק את עתירתו להסתפק בגזירת עונש מאסר בתחתית המתחם.

אביו של הנאשם פתח את דבריו בבקשת סליחתו של המתלונן. לדבריו, הוא מכיר בחומרת מעשיו של בנו ובעוצמת הפגיעה במתלונן, אלא שביקש להסביר כי גם בני משפחתו של הנאשם חוו פגיעה נפשית וכלכלית כתוצאה ממעשיו. האב ביקש מבית המשפט להתחשב בבנו, בהיותו בחור צעיר בתחילת דרכו בחיים. הנאשם טען כי טעה, כי הוא לוקח אחריות על מעשיו, וביקש סליחה.

דין

6. שוב ושוב נאלצים בתי המשפט להתריע מפני סכנותיהן של עבירות האלימות בכלל, ואלו המבוצעות תוך שימוש בכלי משחית בפרט. אך בימים אלה שב בית המשפט העליון והזהיר מפני מה שמכונה 'תת-תרבות הסכין', ע"פ 3867/23 מדינת ישראל נ' שנקור (11.7.23) (להלן: ענין שנקור), פסקה 9:

"במקרים רבים עמד בית המשפט על החומרה היתרה שיש בעבירות אלימות חמורות המבוצעות באמצעות סכין, באשר המרחק התוצאתי בגדרן בין גרימת חבלה חמורה לבין גרימת תוצאה קטלנית הוא לעיתים קרובות עניין של מזל או ביש-מזל בלבד. על רקע זאת, הכירה הפסיקה בצורך להיאבק בסוג זה של עבירות באמצעות ענישה תקיפה ומרתיעה..."

ראו גם: רע"פ 4121/22 סנדוקה נ' מדינת ישראל (21.6.22), פסקה 8; ע"פ 5449/18 זזן נ' מדינת ישראל (23.6.19), פסקה 9.

7. בבחינת נסיבות מעשיו של הנאשם, כל שניתן לומר לזכותו הוא כי אין מדובר באירוע אותו תכנן מבעוד מועד, וכי "הסתפק" בתקיפת קורבנו בהנפת סכין יחידה. הנסיבות לחומרה, מנגד, רבות ובעלות משקל: (א) הנאשם התעבר על ריב לא לו, בין עודאי לבין המתלונן; (ב) בניגוד לטענתו של הנאשם, כאילו חשש לבריאותו של עודאי וביקש להגן עליו מפני המתלונן, הנאשם כלל לא נכח בשלב בו השניים דחפו זה את זה; (ג) הנאשם הגיע למקום 'ערוך לקרב', כשהוא מצויד בסכין יפנית אותה אחז בידו, וללא כל התגרות מוקדמת הניפה לעבר פניו וצווארו של המתלונן; (ד) אף אילו נכח הנאשם בזירת האירוע וצפה בתגרה בין המתלונן ועודאי, ממילא איש מהם לא תקף את רעהו באמצעות חפצים, או אפילו באגרופים, קל וחומר שבשום שלב לא קמה סכנה לבריאותו או לחייו של מי מהם; (ה) הנאשם הצטרף לזירת האירוע לאחר שאחרים הפרידו בין הנצים, רוצה לומר, הנאשם הוא היוזם הבלעדי של אירוע האלימות, בשלב בו המתלונן ועודאי הסתפקו בוויכוח מילולי; (ו) הנזק הגופני שהסב הנאשם למתלונן תואר ביובש בכתב האישום ובתיעוד הרפואי (עת/1): "חתך מאנטיטרגוס עד למנטום בעומק שומן התת עורי... באורך של כ-25 ס"מ". ברם, די במבט חטוף בתמונותיו של נפגע העבירה לאחר האירוע, לפני ואחרי תפירת הפצע (עת/2), כדי להכיר בחומרת הפגיעה. נוסף על כך את ההנחיות המגבילות שקיבל המתלונן לצורך טיפול וריפוי, לרבות איסור חשיפת האזור לשמש למשך שנה, ולמדנו אודות פגיעה פיזית בצד פגיעה באיכות חייו של קורבן העבירה; (ז) נוסף על הצלקת הכעורה שהותיר הנאשם בפניו של הקורבן, מעשיו הותירו את המתלונן מצולק נפשית: "עברתי חוויה לא נעימה, שתלווה אותי לכל החיים שלי, צלקת שיש לי בפנים. אני הולך עם זקן כדי להסתיר את הצלקת... הפגיעה היא לכל החיים, אני צריך כל יום בבוקר לקום ולהסתכל במראה ולהיזכר במקרה שיש לי בפנים, וזה לא משהו שאפשר להסתיר... אותי זה ילווה כל החיים. הדבר הזה עשה לי כמו פחד מבלגנים, מריבות, התחיל להיות לי דאגות מהדבר הזה". פניו של המתלונן והצלקת שבחזיתם מהווים עבורו תזכורת מתמדת לחוויה הקשה שנאלץ לחוות בעטיו של הנאשם. כך הוא קם ממשכבו בבוקר, כך הוא שוכב על יצועו לעת ליל, וכך בכל אשר יפנה וכל אדם שיפגוש. הצלקת בפניו לעולם תלווה אותו; (ח) פוטנציאל הפגיעה - הנסיבה האחרונה אמנם ברשימת הנסיבות לחומרה, אך לבטח איננה פחותה במידת השפעתה על מתחם העונש. מיקומו של החתך - בפניו ובצווארו של קורבן העבירה, אורך החתך - כ-25 ס"מ, וכלי המשחית החד להפליא בו נעשה שימוש - סכין יפנית, מלמדים על פוטנציאל נזק גבוה מאוד, עד כדי פגיעה קטלנית. אזור הפגיעה סמוך לאיברים רגישים וחיוניים לרבות ורידים ועורקים, באופן שעלול היה לסכן במישרין את חייו של המתלונן. למעשה, ב"כ הנאשם הכיר בכך, וכדבריו: "...הנזק שאירע הוא לא ברף עליון, אחרת היינו גם נמצאים בכתב אישום חמור יותר בבית המשפט המחוזי...".

8. אשר למדיניות הענישה - קראתי בעיון את פסקי הדין הרבים שהגישו ב"כ הצדדים. אפנה לחלקם כמו גם לפסקי דין נוספים אותם מצאתי כרלוונטיים, בכפוף לשוני בנסיבות.

מבין פסקי הדין שהגיש ב"כ הנאשם, ראו ע"פ 1463/09 מדינת ישראל נ' פלוני (15.6.09), אשר מתיישב להפליא עם נסיבות ענינו ועם עמדתה העונשית של המאשימה (מבלי להתעלם כמובן מההבדל בהוראת החיקוק). המשיב, קטין בן 16 במועד ביצוע העבירות, הורשע בבית המשפט המחוזי בהתאם להודאתו בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות והחזקת סכין. אביו של המשיב והמתלונן התווכחו בנוכחותו של המשיב על רקע אי תשלום חוב לוועד הבית. בנסיבות אלו הגיע המשיב כשהוא אחז בסכין יפנית ודקר את המתלונן בצווארו ובידו השמאלית. המתלונן הובהל לבית חולים, שם אושפז למשך מספר ימים. בית המשפט המחוזי גזר על המשיב 6 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. בית המשפט העליון קיבל בדעת רוב את ערעור המדינה על קולת העונש, והעמיד את עונשו של המשיב על שנת מאסר בפועל, בקובעו: "בגין ויכוח של מה בכך, בו לא היה מעורב, הוא נטל לידי סכין יפנית ופגע במתלונן בצורה

קשה, ועיון בתצלום הפציעה מלמד עד כמה היה קרוב אותו אירוע להסתיים בתוצאה קטלנית. בנסיבות רגילות היה ראוי מבצעו של מעשה מסוג זה למאסר ממושך מאחורי סורג ובריח. אולם, עובדת היותו של המשיב קטין חייבת גישה שונה ובחינה של דרכים טיפוליות... אולם, לא רק עניינו של המשיב עומד בפני בית המשפט, אלא גם עניינו של הקורבן ועניינו של הצבור כי מערכת אכיפת החוק תנקוט בצעדים ממשיים למיגור תופעת האלימות, עמה אין חברה מתוקנת יכולה להשלים. כאמור, רבים חוטאים ב"תופעת הסכינאות", ולאחר שהתרענו מפניה כה רבות, נדמה כי הגיעה העת שלא להסתפק במלות גינוי ובמסרים חינוכיים צופים פני עתיד, אלא לנקוט ביד קשה כלפי העבריינים בתחום זה, ואם בדרך זו תימנע ולו פגיעה אחת בחיי אדם, דינו".

ע"פ (מרכז-לוד) 29248-08-22 אלבאז נ' מדינת ישראל (19.12.22), הוגש אף הוא ע"י ב"כ הנאשם. המערער הורשע לאחר שמיעת הוכחות בעבירות פציעה כשהעבריין מזוין ואיומים. ברקע למעשים - סכסוך אזרחי בין המתלונן שהוא עורך דין, לבין המערער שהוא שייח' קהילה בעיר לוד. על רקע ויכוח בין השניים איים המערער על המתלונן וסטר בפניו. המתלונן ביקש לתעד את המערער והתרחק ממנו. בתגובה נטל המערער אבן גדולה, הטיח אותה בחוזקה בפניו של המתלונן, ובידו השנייה סטר בפניו פעם נוספת. המתלונן החל להימלט מהמקום בעוד המערער רודף אחריו, ואף השליך לעברו אבן שפגעה ברגלו. כתוצאה מהמעשים נגרמו למתלונן דימום חזק באפו ובחלל הפה, כאבי ראש, בחילות והקאות, המטומה תת-עורית בראשו, חתכים באפו וצלקת בשני איזורי הפציעה. בית משפט השלום קבע את מתחם העונש בין 12-24 חודשי מאסר בפועל, וגזר על המערער 20 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המערער על הכרעת הדין, אימץ את מתחם העונש שנקבע בבית משפט השלום, וקיצר קמעה מעונש המאסר בפועל, שהועמד על 16 חודשים, תוך התחשבות בגילו המבוגר של המערער, היעדר הרשעות קודמות, היותו אב לשבעה ילדים בהם שני קטינים, ותרומתו רבת השנים לקהילה כפי שתוארה על ידי עדי האופי.

עפ"ג (מרכז-לוד) 64027-02-23 מכלוף נ' מדינת ישראל (14.5.23), אשר הוגש ע"י ב"כ הנאשם, מתיישב יותר עם עמדתה העונשית של המאשימה מאשר עם זו של ההגנה. בית המשפט המחוזי עמד "על הצורך להחמיר בעונשם של נאשמים הנוקטים באלימות, ובפרט אלימות הכוללת שימוש בנשק קר". באותו מקרה נמצא להקל קמעה בעונשו של המערער על רקע הליך שיקומי משמעותי שעבר.

רע"פ 6817/22 פריג' נ' מדינת ישראל (18.10.22) הוגש ע"י ב"כ המאשימה. המבקש הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של החזקת אגרופן או סכין שלא כדין ופציעה כשהעבריין מזוין. על רקע סכסוך חניה מתמשך בין הנאשם למתלונן, חסם המתלונן את מכוניתו של המבקש. בנו של המבקש ניגש לחלון הרכב של המתלונן על מנת להחזיק אותו פתוח. בזמן זה נטל המבקש סכין בעלת להב באורך 17 ס"מ, התקרר למתלונן ודקר אותו בכף ידו דרך חלון הרכב. כתוצאה ממעשיו נגרמו למתלונן חבלות וחתכים בכף ידו שהצריכו תפרים. בית משפט השלום (הח"מ) קבע את מתחם העונש בין 10-24 חודשי מאסר בפועל, וגזר על המבקש שנת מאסר בפועל. ערעור המבקש נדחה, וכך גם בקשתו לרשות ערעור.

רע"פ 2335/21 פלוני נ' מדינת ישראל (11.4.21). המבקשת הורשעה בהתאם להודאתה (בשלב מתקדם של המשפט, לאחר שנשמעה עדותה של המתלוננת - כלתה) בכתב אישום מתוקן בעבירות איומים ופציעה בנסיבות מחמירות, בכך שאיימה על המתלוננת ברצח, לאחר שהאחרונה הוכתה על ידי בנה של המבקשת וביקשה את עזרתה.

המבקשת אחזה בחולצתה של המתלוננת ושרטה בסכין בפניה ובבית החזה. בית המשפט השלום קבע מתחם עונש בין 8-20 חודשי מאסר, עמד על מידת המסוכנות הגבוהה שנשקפת ממנה לפי הערכת שירות המבחן, ודחה את המלצתו להסתפק במאסר בדרך של עבודות שירות. על המבקשת נגזרו שנת מאסר בפועל בצד מאסר על-תנאי ופיצוי למתלוננת. ערעורה לבית המשפט המחוזי נדחה וכך גם בקשתה לרשות ערעור.

רע"פ 489/21 ביטאו נ' מדינת ישראל (26.1.21). המבקש הורשע בהתאם להודאתו בעבירת פגיעה בנסיבות מחמירות. בעת ששהה בקיוסק בעיר נתניה ניגש אליו המתלונן, דחפו והפילו ארצה. המבקש בתגובה אחז בחפץ חד, התקדם לעבר המתלונן אשר נסוג לאחור, ודקר פעמיים בבטנו, באופן שהסב לו שני פצעי דקירה, האחד בדופן הבטן בעומק 5 ס"מ והאחר מעל לטבורו. בית משפט השלום קבע מתחם עונש בין 8-20 חודשי מאסר, ממנו מצא לחרוג לקולה על רקע המלצת שירות המבחן (חרף הרשעה קודמת של המבקש בגינה ריצה מאסר בפועל בן 8 חודשים), וגזר על המבקש 6 חודשי מאסר בעבודות שירות בצד צו מבחן ועונשים נלווים. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, קבע כי הרף הנמוך של מתחם העונש ההולם הוא 12 חודשים, "בשים לב לנזק שנגרם למתלונן בפועל, כמו גם לפוטנציאל הנזק אשר עלול היה להיגרם כתוצאה מדקירתו פעמיים באזור רגיש בגופו - הרי שקיים צורך בהעברת מסר עונשי מרתיע". בהתחשב בכך שערכאת הערעור איננה נוהגת למצות את הדין, הועמד עונש המאסר בפועל על 10 חודשים. בקשה לרשות ערעור נדחתה.

רע"פ 1529/20 אל סיד נ' מדינת ישראל (15.3.20): המבקש הורשע בהתאם להודאתו בכתב אישום מתוקן בעבירות איומים, פגיעה כשהעברין מזוין והחזקת סכין. המבקש הגיע לחנותו של המתלונן, משסבר כי האחרון נקט אלימות נגד אחיו. המבקש איים על המתלונן כי ידקור אותו, וזה מצדו סטר למבקש ודחף אותו. בתגובה, שלף המבקש סכין מכיסו ודקר את המתלונן באזור המפשעה ובידו, באופן שהביא לפציעתו. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה בין 10-24 חודשי מאסר, וגזר את העונש ל-11 חודשי מאסר בפועל. ערעור ובקשת רשות ערעור נדחו.

רע"פ 4574/17 אבו עראר נ' מדינת ישראל (23.8.17): המבקש הורשע לאחר שמיעת הוכחות בביצוע עבירות איומים ופגיעה כשהעברין מזוין, בכך שעל רקע מחלוקת עם המתלונן דקר אותו המבקש בסכין בשוק רגלו השמאלית, באמת ידו השמאלית, בסמוך לכתפו ובבטנו. כתוצאה מכך איבד המתלונן את הכרתו ופונה לבית חולים, ונגרמו לו פצע באורך 4 ס"מ באמתו השמאלית, פצע באורך 2 ס"מ בירכו ופצע בבטנו. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה בין 10-36 חודשי מאסר, ועל רקע עברו הפלילי המכביד של המבקש והתרשמותו השלילית של שירות המבחן, גזר את עונשו ל-15 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. ערעורו נדחה, וכך גם בקשתו לרשות ערעור.

9. כידוע, מדיניות הענישה הנוהגת איננה חזות הכל, כי אם אחד השיקולים שיש לשקול בקביעת מתחם העונש ההולם. לנוכח אופי הפגיעה, ובעיקר פוטנציאל הנזק, סבורני כי זהו מסוג המקרים בהם ראוי ליישם את הנחיית בית המשפט העליון ולהעלות את רף הענישה. ראו ענין שנקור, פסקה 11:

"סבורני כי הגם שניתן למצוא פסיקה עם רמת ענישה דומה לזו שגזר בית משפט קמא, מן הראוי להעלות את הרף בעבירות מסוג זה. חומרן הרבה של עבירות האלימות המבוצעות באמצעות סכין, בשים לב לפוטנציאל הנזק המשמעותי שעלול להיגרם מהן... מחייבת החמרה של מדיניות הענישה הנוהגת לאור תפקידו של בית המשפט

בהתחשב בשיקולים עליהם עמדתי, מצאתי לקבוע את מתחם העונש בגין העבירה שביצע הנאשם, בין 15-30 חודשי מאסר בפועל.

10. בגזירת העונש בתוך המתחם שקלתי את גילו הצעיר של הנאשם; את הודייתו במיוחס לו באופן שחסך מן המתלונן את הצורך לעמוד על דוכן העדים וחיסכון בזמנו של בית המשפט; את הרקע הנורמטיבי של הנאשם שאין לחובתו הרשעות קודמות; את התרשמות קצין המבחן, לפיה הנאשם הביע בושה וחרטה על מעשיו, תוך גילוי הבנה לנזק שהסב למתלונן. כן זקפתי לטובת הנאשם את נכונותו לפצות את המתלונן בסכום כסף משמעותי בסך 50,000 ₪. בצד זאת, לא ניתן להתעלם מנטילת האחריות החלקית, במסגרתה צמצם הנאשם מחומרת מעשיו, ומטענתו, שאיננה מתיישבת עם עובדות כתב האישום בהן הודה, כאילו פעל כפי שפעל על מנת להגן על עודאי מפני פגיעתו של המתלונן. המלצתו של קצין המבחן לגזור על הנאשם מאסר בפועל, שימחיש לו את חומרת העבירה ופוטנציאל הנזק למתלונן - אף היא בעלת משקל. כן לקחתי בחשבון את פרק הזמן בו הנאשם נתון במעצר, את דבריו אודות רצונו להשתקם ולשוב לאורח חיים נורמטיבי, ואת דברי אביו שביקש לסייע לבנו וביקש אף הוא לפצות את המתלונן. בהתאם להמלצת שירות המבחן, אבקש משב"ס לבחון את אפשרות שילובו של הנאשם בטיפול במהלך ריצוי מאסרו.

11. סוף דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 18 חודשי מאסר בפועל, אשר יימנו מיום מעצרו בהתאם לרישומי שב"ס.

ב. 6 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות מסוג פשע.

3 חודשי מאסר אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות איומים.

ג. פיצויים בסך 50,000 ₪ אשר ישולמו למתלונן (עד תביעה מס' 2). הפיצויים ישולמו ב-10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל ביום 10.9.23 ובכל 10 בחודש שלאחריו. לא ישולם איזה מהתשלומים במועד, תעמוד יתרת הפיצויים לפירעון מדי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ז' אב תשפ"ג, 25 יולי 2023, במעמד הצדדים.

המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לשירות המבחן.